

הלהבות שבת סימן שעו

לטלאות בכלים של בוט, אכל בכלים של צער (ה) (י) לא בעינן שם פקון. אך האוצרות רשות אותה הן, גדר לעילן שעב (הניב פטי): ב' יקאר (יא) שבסמצע השביל בין שני הרים חצורה, (יב) אפיק-על-כרי שהיא מפלגת מפלת זה ארכעה עפחים ומפלת זה ארבעה טפחחים (ז), שניהם ממלאים ממנה (ו) ואינם ארככים זווים על גבן. *שאין אדם אישר על חברו דרכ אורי: הגה וורקא בשיין בחריות פתוחות לשבל (ט) (ז) רק במלונות (ב) או החגד פא מהידי. (טו) שיש אמרדיםadam איני מפלגים ארבעה אוסרים (ג) אפלו בקהני גונא (כ) בשם רשי: ג' ישני חצורה *ובינויה (טו) שלשה הרבותו (ז). ב' כל אחד מקר (יח) באותה שאנצל' להשתמש בה דורך שלונות עלי-ודי זריקה, (יט) והאמצת (ט) אמתה לשגינה. ואם קיו שאלשפן טמכותם לבתיהם, ישניתה קאמצת עלי-ודי שאלשפן קאמצת (ט) אמתה לשגינה.

באר היבט

(ה) לא בעניין, וכח' א' צור להנגיש ספיט לפיטה אם לא עשו כן, רג'ו:

(ו) וק. שוק סבמייש כמלוך דרכ' אויז. אקל כשבידור פוחחות לשכיב

אשנה ברורה

שנידם של לולותה, (ט) כל הוא שקהל חוממים בפיהם, (ט) ואין צרך אלא שלא יהיה נבר לרודיא שוחזב מרשות חבירו: (ט) לא עניין שם תקונו). על-כל-גנים (ו) אסור להנגיש הפוטם לבת אם לא עשו שם תקון, דהיינו לא ערכו שמי החזרות ייחד: **ב** (**יא**) שבאמצע השביל. הינו, (**ט**) שיש מכין קבוע גנטוני נספיק בין שמי החזרות והוא שך לשמי בחזרותיו), והוא באצמע, ומשלשל הרלי לתוכו ורף שלון שכבותן בחזרות: (**יב**) אך-על- פי שהיה מפלגת וכו', מילו זה ממשע דכל-שכן כשריא נפלמת פחוות מאבעעד טפחים. והתעט, רמשמייש שהוא גרען חולן, סברא לה לדעת זו רספיר מקורי גרען אויר, בין ק'שהוא פבלגן ארבעה עטפים ובין פחות טראכיה טפחים: (**טו**) ומה שבח בלשין כל-שכנן⁽¹⁶⁾, דלא מביע אם הוא פחוות מאבעעה טפחים רמשמייש גנתה לחזרה הסמויה, כיינא לה דעתה זו דבראין אן חברו איסר עליו איז שלא ערכו ייחד, אגא אפלו אם הוא פבלגן ארבעה טפחים מפוג, גם לנצח הסמויה אינו בנחת, אפלו כי אן חברו אוסר עליו בזין דאיין תושמישן אלא דהן אויריו): (**יג**) ויאים ארכין זייזי. בא לאפוקוי ממאיו דארם בגפרה דבשין ורוא שיזיא כל אסדר זיז בישהייה מכתלו עד למור להבאה שלא יבוא לטלטל בעלה מושות לרשות: (**יד**) רק במלנות. אז קו החסמים מולו קריי מן הקאר רק גרא אויר, אבל בשיש פחדים מהחזרות לשビル, אם כן איזו השביל רשות עניהם שלולות בו פמר בחתמי שמו, ועל-יק אסור להשתפש בו (טו) אפלו דורך חלוניות, ורקו השביל בחר שאגע מערבת ואסור קל-זמן שלא ערכו בפה⁽¹⁷⁾: (**טו**) ואפלו הדעת יזין לא מניין: (**טו**) ויש אמרים ראמ אינן וכו', דעה זו סבירא לה להפוך מדרשה קמיפא, אין להתייר רק ונרא קשברור מפלג מן כתלי בחזרות אנקעה טפחים ראו מקר הפתמייש דרכ אויר, אבל בשדה אחות מאבעעה טפחים לשנייהם בנהת, ואסוריין זה על זה אפלו אם אין פחדים להחזרות ותשמיישן דוא רק דרכ חלזות שפהיל, ופקו (**טו**) אחרונות ברעה זו: **ג** (**טו**) שלשה הרבות. שאין בהם רשות שלולות שולמות בו פמר בחתמי שמו, ויש לכל אסת מפחירות חלונות פוחחות להרבותות שלאלות, שעיל-ידיים הם משתקשין בזון על-ידי זרקה: (**טו**) כל אסדר מטר וכו'). הואריל ואין לו בה מפלים גמירות בחל, (**טו**) אין לוי פתח פתרה לה אלא חולן, (**טו**) אין פרצץ הפליחה שפיזיות זו ולוי אוקרת ומקר להשתפש בכתלה וחברו איינו יכול לאסר עליו: ואך-על-יפי שים חבו בחול על-ידי זרקה שזרקן גרא איר שיל' בפרקזה עד תוף ק'בה זו, מכל מקום כן שלבקבו אין לו בה משפט כי אם על-ידי זרקה בקדוד מנוקך, אין נוכל לאסר עליו: (**יז**) באמה שאנגלי. אבל בשל חברו איינו יכול להשתפש בה בשחתה על-ידי זרקה פמי שעודה איסר עליו, פמי שעודה שיכה לו יתיר, (**יז**) שיש לו בה גם ממשים נוח שלא על-ידי אויר, פנן בשלשליל למטה סמוך לחלוני: (**יט**) והאמצעית. שהוא עומדת בשבי החרכוב: (**כ**) מתרת

שער הארץ

(ל') שם בפירוש: (ד') רש"א: (ו') אהרוניכים: (ז') ולש"י: (ט') מעתה עתך שלג נטה כל אל רעה טפחים או פוחת מארעה טפחים כנ"ז
דרכ' שליל הרא בקר עזניין פטביה. ומיה שלבב פג'אנטבבם בפיגאנטבב ר' מטר לערעה ראשונה בפהות מאכעה טפחים, ובר' קבר ער' קאליב קאצ'רויים, ודוקטן
ולודעה הרובבים אפללו בארכעה טפחים ובפחחות תלער קפר בעין דעפה היא מישתפש דרכ' חלונות, אך ר' רמ'א סתם בקה בדעתו רשי' ושאי זוקטן
דרכ' החותמות בכל גני אדור נז'ש פאג'אנטבב שפיג'אנטבב דוק'ני' א' סברא לה רוגם נק'אנטבב נס נזהיר פוקטן דרכ' החותמות לשבליל אסור קל' גוון. ניש' שוחטבו
דעתו' טשר הווא בא-אנטבבם. עין בוטח'אנטבב' ובמיט'אנטבב' שלג ט' א'. (ט') כן מוקה מרוש' דבור סמ'ח'ל ב'ו', עין טם. (ט') פאג'אנטבבם: (ט') לבש
ואלה נבה הקברון. ובאמת דעת קרבב'ס היא נק' ייד'אה, ורב' ער'ק'ב' א' צעומת-הדר'ק'ב' ש' ור'ק'ב' א' והשר' ר'בב' יוכס בחר'א שיטנא קר'ש' ז' דרכ' ג'א
מצ'ל אל רעה טפחים מן צפטל. עין בוטח'אנטבב טש ד' ר' א' מה'יר עוד לער' יובי אונטנו באל ה'שלא ער'ב' ב'ב' (ט') בש'ז' (ט') ג'ב'.

אינדיים:

ר' שֶׁב פִּיה וְפַרְשָׁל
תְּרֵבֶתֶס בְּפִיקָה ו
הַלְּכָהָתָה עֲרֵבִי
תְּשֶׁבֶת וְדָבָן
שְׁנִירָה אַמְּבָדָה לְבָתִים
לְהַשְׁתָּמֵש בְּמַעַט
אַלְבָד בְּזִוְּהָה רְאֵה
בְּצַדְלָה, אַז אַסְטָה
אַבָּרְבָּלֶל סְבָרְבָּלֶל
אַזְרָה, אַסְטָה לְבָלִינוֹ
פְּסָחִיטָה לְבָלִינוֹ
(1) זַהֲדָה

באור ההלכה

דקה נבואה אֲרַכְתָּה טְקַבָּה מִבֵּין רַיִם יְהוָה בֶּפְנִימֵי תְּקוֹנָה⁽²⁾, ואֲבִיבָן דַּי אֶם תְּוִירָה בְּתָרְבָּה, וְנִבְדֵּל קְשֻׁרָה טְפָחָה מִשְׁפָטָה פִּי הַבָּרוֹ וְלִמְתָּה. דְּלִשְׁון הַשְׂלָקָן עַדְעַךְ שְׁפָנָה אֶם עַשׂ עַלְפִּי כְּבוֹןָה הַהְאָסָעָק מִלְשָׁן כְּרָמָבָס, וְעַכְבָּרָה תְּקַדְּשָׁה רְאִתִּי שְׁבָבָה אֶם קְוֹנָה בְּתוֹתָן אָגָן סָבָרָה. זָנוֹבָן דַּבָּתָה רְכָבָן גְּזַבָּס בְּצָבָבִיב יְבָחָלָה, יְעַזְּבָן שְׁסָ, וְעַדְעַק עַזְּנִים ?פְּשָׁשָׁה: *

שְׁאַיִל אֶדְמָ אָזָרָל חַבְדָּו דָּרְקָן אַזְוָה. צָנוֹן לְשָׁנָה בְּרוֹנָה לְקָרְקָמָת הַפּוֹסְקִים הַזָּא דְּבָעָת הַמְּקֹבָדָה זְהָוָה וְזָקָא בְּמַקְלָא אַרְבָּהָה. וְאַפְּגָרָה הַקָּשׁוֹ מֵהָא לְסִינוֹ שְׁעוֹרָה דָּבָנוֹ מִרְפָּסָה אַזְרָקָן עַל בְּנֵי סָצָר אֶף פְּמָלֵלָה אַרְבָּעָה, גְּנָאַתִּי שְׁפָכָר הַקָּשָׂה הַהְבָּחוּשָׁי כְּרַנְשָׁבָא בְּמַקְלָס פְּקָדָשׁ, וּמְרַדְן כְּרַדְקָם בְּשָׁשָׁוָה הַפְּלָקְשָׁפָות וּבְחַולָּמְשָׁנִין בְּזָוְבָמִים זְדוּן הַקָּצָנָה הַלְּכָדָה לְאוֹן הַשְּׁבִישָׁן אוֹרֵר לְחַדְחָה הַוָּא, כְּן חַבְבָּשׁ שְׁסָחָרְזָן פְּהָרָא, עַזְנִים שְׁמָ, וְתִּפְחָחָן לְדָבְרֵי כְּעַמְזָעָה, צָנוֹן שָׁס: *

וּבְיִנְחָס שְׁלָשָׁה קְלָרְבָּות וּכְבוֹדָה. הַנָּה זְשָׁתָּרְשָׁה. זְדוֹקָא בְּשָׁאוֹן לְקָרְבָּה בְּאַלְמָן אַסְמָרָם אַלְמָן בְּצָלְיָה הַקְּצָנָה טְפִינָהָן, קָאָסָרְיָה לְקָסָם בְּעַלְמִים אַחֲרִים, אַרְעַלְבָמָד דְּקָמָאָה לְעַלְמָן כְּרַוְיָהָן קָלְיָה שְׁלִיאָן בְּיִזְרָה אַזְרָרָה, קָטוֹ שְׁאַנְגָּה אַקְרָבָה לְעַלְמָהָרָה. אַלְלָב בְּתָחָה מְהָאָ אָסָרְוָה לְטַלְטָלָה, וּמְפִילָא גְּהָה אָסָרְוָה לְרַוקָּה לְהַכְּנָה⁽³⁾. וְכֵן הַזָּא גְּבִיבָן דְּעַתְּבָעָל הַמְּאָהָר, כְּחַזְוָשִׁי כְּרַנְשָׁבָא הַבָּא שְׁבָן הַזָּא גְּמַדְּקָן דְּעַתְּבָעָל סְרָאָהָרָה. אַכְל בְּתָסְפָּה הַבָּאָוָה קָשָׁם רְשִׁיחָקָל עַל רְשִׁיָּה וְקָבָרָה לְהַדְּפָלָל שְׁלָלָן בְּצָלְמָס גַּס כְּן קָדָר ?פִּי שָׁאָגָה בִּיתְדָּהָה, וְכֵן הַזָּא גַּס קְסָעָה כְּרָאָה שׁ וּמְבַקְשָׁבָא כְּבָהְדָרְשִׁי וּבְעַבְדָּה⁽⁴⁾, וּכְתִּוְתְּהִיהָ פְּסָק גְּבָרָה תְּהִיהָ, וְכֵן אָאוֹרְיָה וּבְכָבוֹד קְמָה מְשֻמָּעָה כְּדָרְמִים וּמְבָלָל עַל הַפְּלָלְדָרְזָרָה שְׁלָלָכְבָּא דְּעָרָה, וְאַפְּקָרָמָה מְקַבָּחָתָה וּלְאַחֲלָמָה בְּמַעְמָן מִזְמָרָה בְּבָלָגָן גְּזַבָּה שְׁרָרָה, וּבְלָבָשָׁס פְּסָק

מהחזרות לשבייל, אם כן איזו השביל רשות שעינב שולחות בו פמ"ר בתשמש במו, ועל כן אסור להשתפש בו (ט). אפלו וזה חלונאות, רק כי השביל בחזר שאינה מערבת ואסור כל-זמן שלא ערכו ביהדר¹⁶, (ט) ואפלו דזאת ויזין לא מחייב: (ט) ויש אמרים ראמ' איין וב'. דהה זו סבירא לה להפוך מרצה קפיפא, אין להתייר רק ונרא כשבדור מפלג מן כתלי קחצירות ארבעה טפחים ראו מקרר הפשמש דרכ' אויה, אבל בשדייה אוחחות מארבעה טפחים לשניינען, לא מקרי דרכ' אויר (ט) אלא חשי' הממשיש לשנייהם בנתה, ואסוריין זה על זה אפלו אם אין פוחים להחזרות ותשמשין הדוא רק רוץ חלונות שבתכל, ופסקו (ט) הקהורותים קרצה זו: ג (ט) שלשה חרכבות. שאין בהם רצין, פרצחות זו לזו ביזור מעשר אמות, וע' לכל אמת מפחזרות חלונות קטרחות לאחכבות פאצלן, שיפלידים הם משתמךין בזון על-ידי זריקה: (ט) כל אسد מפר ובכו, הואיל ואין לו כה ממשיש גמיר בחל, (ט) שאין לו פחה פרצחה לה אלא חלון, (ט) אין פרצץ הפליח שפרצחות זו לזו אסורה ומפר להשתפש בכלה וחיבורו איןנו יכול לאסס עלייו: ואף-על-פי שגם חברו משפטם בה בחל על-ידי זריקה שאותן קרבן רוץ אויר של' בפרצחה עד תוך קרבה זו, מכל קיום בזון שלקבבו אין לו כה משჭקיש כי אם על-ידי זריקה בקדוד מנוח. איןנו יכול לאסס עליו: (ח) בא'ת'ה שאנצאלן. אבל בשל חבירו איןנו יכול להשתפש בה בשפתה על-ידי זריקה בקדוד, מפני שהדא אויר שיכה לו יוקר, (ט) שייש לו כה גם משמש נוח שלא על-ידי אויר, פנץ בשלשליל למטה סמוך לחלוני: (ט) והאמצעית. שהיא עומדת בשווה בין שני החרכבות: (ט) מפרת

הַלְכָות שִׁבְתֵּ בִּימָן שָׁעָן

כיאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק יב]

ומה שפטב בלשון פל-שפין⁽¹⁾).

(16) טעט אחר בת התוכסת שבת (ס"ק ז), שכעאן בין הבאר לברול או בורה נפחים נחשב המקוב שביניהם למקום פטו, והרי הוא בטול לגבי עשו החבורה, ولكن יוכלים למלא מזובאר לחצרם ודרך מקומות פשוט, כמו שנטבר לעיל וסי' שנד ס"ק ז). וחוסף, שהוא שאסר השוע להן (ס"ט) לגביו חורבה להשתמש דרך חלהן, היה מושט שוגלים להשתמש הרבה בחורבה, וכן אסרו אף שאין רוחוק זו מזו ארבעה טפחים, מה שאין כן בבאר שאין להב שם שום תושיש חוץ ממילוי מים.

[משנ"ב שם]

כין דאין פשנישן אלא דרך אוירין⁽²⁾.

(17) ואב הבאר קרבנה לחצץ אחת תוך ארבעה טפחים, ולהצער האחרית היא והויה יותר מארבעה טפחים או ארבעה טפחים בודיק כחוב העורך השלחן (ס"ו) שבוניב אוונה לחצץ הזרבגה, בין מבואר המשנ"ב לעיל וסי' שעה ס"ק ז) לגביו עמוד שבחער, שאם הוא מופל ד' טפחים מהתוספת גנותים אותו לחצער.

[משנ"ב ס"ק יז]

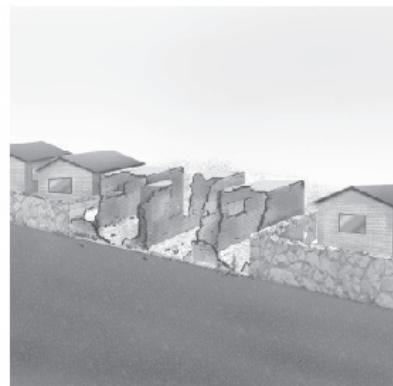
הויל השביל פחצ'ר שאינה מערכות ואסרו קליזמן שלא ערבי בירדר⁽³⁾.

(18) אלשין הרומי שכבת ידוקא כשאין חזרות בתוחנה לשוביל, משמע שבא לפרש את דברי השיער. הקשה התוספת שבת (ס"ק ז) שהושיע העתיק את לשון הרומים (פי' מהל עוזובין הביא), והרי דיק המגיד משעה (שם ד"ה אף על פ') מסתימות לשון הרומים שהתר גם בשעה אחרות בתוחנה לשוביל, באופן ששובך דרך החלונות ובטעם הדבר כתוב התוספת שבת (שם), שכן שערת התשmiss הוא דרך האירה, הולמים אחר עקר התשmiss והמחזיש (ס"ק ד) ביאר, שכן שלא עירכו בשבת אתם להשתמש בשוביל דרך החצצה, נחשב החילן לעירך החמשוין, ואסן מודע לא כחוב הרומי בלשון זיין מזוקא, ונשר באצ"ע, וכתוב הממחזיש (שם), שמנצחו שוכן דרכו של הרומי בכל מקום שלא נתברר להירא בשערו להיפך, שאיתו כחוב בלשון זיין, אף שבאתת השער חולק על בר.

[שו"ע ס"ג]

שאי צירורו וביניקט שלשה קרבנות⁽⁴⁾).

(19) בוהה

[בוהל דה וביניהם]

קיה אסני לזרק לתוךן⁽⁵⁾.

(20) אבל אם יש לבני הבית תשמש קבוע בחורבה, כתוב החוויא (אויה המשך במילאים עמוד 28

[משנ"ב ס"ק יז]

לא בעין שום תקקון⁽⁶⁾.

(11) אמנים בבית מאיר (שי' שנ' ס"א) כתוב לחולק על דברי המתיא ושמקווז מדברי הגאות מיימוניות, ולודענו האיסור לדלות מהבור הוא מושט שהבור נחשב לרשות כעין בית, בין שמשת לצורך הארץ, ואסור לדלות ממנו מים לחצץ של רשות אחרת אף שאינו מכובב לבוין. [ולעל שי' שס' ס"ק ב הבאנו מחלוקת הבית מאריך והחוויא בדורו הרשות ששית להן דין בית].

[ביהל דה וכן]

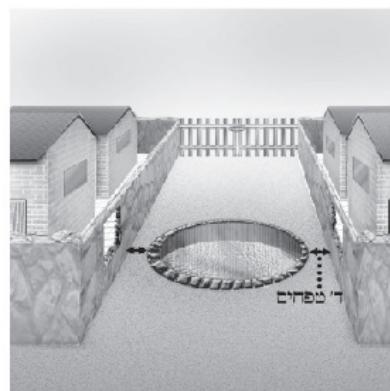
בקב עיריה ארקעה טפחים קפ-בן דיזי ג'קי ג'קה⁽⁷⁾).

(12) טעט דין זה מבואר ברישcia בחדותיו (יעירובן פ', ב) ובverbos הירוש (בית נתיבות ש"ג פ"ט), מושט שרינט את תחתית המחיצה בפי תקרת. אמנים החוויא (אריך סי' קג ס"ק יז) הביא בשם הרשביא' ובורונו לרשביא' בחירושו פ', ב ד' ר' אבל וגאנזט, שלל זכי מחיצה רחבה דר' טפחים שעשויה לשם מיב מטור לולות אף שאין אומנוב בה יפי תקרת, ומושט שאין אומנוב יפי תקרת' במחיצה, אלא בתקרה, וההפק החוויא שם בגודר הדר מוט נחשבת תקרת' וומרת מודעתה שהרי בתרח הבור עובי המחיצה הוא תקרת' גמורה, וראה בחירוש הרשביא' (שב' ד', א) שכטב, שכטב שאל שמחריצה בשער שער עשרה יש לה שם מודעתה. ולפי זה כתוב החוויא. שיטכן שלדעת הרשביא' מוטר בס אופן שהקירה מושפעת או שהיא מלאה פגימות אף שאין אומנוב בה פ' תקרת. מושט שהוא רחבת ארבעה טפחים ועשה לשם מים.

[שו"ע ס"ג]

באר שבקצע השביל בין שני כתלי צירות, אף-על-פי שייא מפלגת לטול זה ארבעה טפחים ומכלול זה ארבעה טפחים⁽⁸⁾.

(13) בוהה

[משנ"ב ס"ק יז]

הינן, שיש כמיין נביי קרטן⁽⁹⁾.

(14) פירוש, מקום שהוא רשות הזרה. שאליל וזה שוביל זה מפולש מעון צדדי לבמלהת או לרשות הרבים. התברר בש"ע לעיל (שי' שנ' ס"א) שאסור לדלות מהבור בשווא רחוך ד' טפחים מהבתים, אלא אבל כי יש סכיבו חוליה נבודה י' טפחים.

[משנ"ב שם]

זהו שיק לשפי הנקודות⁽¹⁰⁾.

(15) אבל אם הבאר שיכת רק לבני חצר אחת. נתנים אותה להב לשימושם בכל עניין, והויסך העורך השלחן (ס"ו), שאיפלו אב בימות החול הם נתונים רשות לבני החצר השמזה לשואוב ממנה מים בשבת אסור להט לשואוב, מושט שאין סבואר שלל זכי טובה שעושים להם בימות החול יגע להם הփדר בשבת.

מילואים

הלכות שבת בימן שעה שעו

המשך מעמוד הקודם

שבותה השינה לבי בני החצר שערבה, ומותר לבני החצר שערכה
לכלות מטה.

[משניב ס'ק ז]

ובקה רטפח לבך סג' שלא לך הדלי לרשות קביזוי).
(7) נבואר בברבו, שאף על פי שהאישר הוא שלא לך הדלי לרשות
חבריו, עדין צריך שתהיה יכרצה ההפרשה. [ראה מה שכתבנו לעל
ס'ק ד'.]

[משניב ס'ק ט]

לפי שאנו רואים כאלו קונה זו נטשכת יוודעה עד הפים וחולקת
כל רשות לעצמו).

(8) וкорה זו מועילה מרין כי תקרה יורד וסתום, וכחבו התוס'
עוורובי פה ב דיה קורה) שכלי הלהכה של כי תקרה אין חישרין
של בקעת גוויס, והרהי מועילה אף לדעת הסוברים שמחיצה
תליה אינה מתרה. וראה מה שבתב מוח הגורי קיבסקי (קhaltot
יעקב יעקובין סי').

[משניב שם]

שאן לך מקליך יותר מארכעה טפקתיהם.
(9) טעם החקיק בין מיחיצה שעריך היכר בחוק המים. מן קורה
שאין ציריך היכר, בתב האיר (ס'ק ב') שכלי דין זההיך הוא כדי שלא
זילה מרשות חבירך, ובקרה שואה רתבה ארבעה טפחין בן בר לא
עד למטה ציריך היכר בתוך המים. מה שאנן ק' בפי תקרה שיורד
וסתום עד למטה אין ציריך היכר.

[בוחל דין בון]

אפלו אין מיקור עקון אשרך עקחים(10).

(10) בעטם הדבר שדים אסורם וה על, כhab החזריא (אורח סי' ק'
ס'ק ח) שכך שהמלים מערכיות נחשב הרבך כנו שעניהם מושתמשות
בכל הבור, ומצעא שכלי אחד משתמש חלק הבור שמעבר למיחיצות
ואונור על חבירה.

הלכות שבת בימן שעו

המשך מעמוד 490

עלזו. והטעם שלרשי אסור, משום שישימוש גרווע של השכן אין בכוו
לחטיפל את היריה אליז' ולהקעיה מוכבעלים, אף על פי שהבעליכ
אין משתמש כלל, וכל שק' בשואה נשתמש.

ג. כשהבעליכ והשכן משתמשים בתחום, לרשיי הריהו אסור, ולחות'
איינו אונור.

ד. כשהבעליכ משתמש בתבן והשכן בשלשול, לרשיי אונור, ולחות'
איינו אונור.

ה. כשהבעליכ משתמש גושמש גמור) בשלשול והשכן לתבן, למיל
החדש הבעלים אונור.

ו. כשהבעליכ משתמש בשלשול ואונור השכן בשלשול, לכל הדעות
הבעליכ אסור.

ז. כשהבעליכ אונור משתמש כלל או שימושם לתבן, והשכן אונור
משתמש כלל, לרשיי הבעלים אסור, ולחות' אונור אסור.

ה. כחוועו שניים שותפים ביריה ואחד משתמש בחצר או בשאר
מקומות הפתוחים לבית (שיטומי בית) דרך פתח, והשני אונור
משתמש כלל או שימושם בששלול או לתבן, נתנן להו שמשימוש
דרך בפתח.

ט. באופן הניל, אם אחד אונור משמשם כלל והשני בשלשול, למיל
הראשית נתן להו שימושם בששלול.

ואם הבור עומדר חציו בחצר וחציו ברשות הרבים או בכרמלית והבור
עצרו מוקף מוחיצת עשרה טפחים, כתוב בଘותה הייחיד, וכן ציריך
מהל', שבת אורת ב' שמותר למלא מטבח לרשות הייחיד, וכן ציריך
שוב תיקון, והוכיה בדבריו מהגמורא (עירובין צט, ב'), שם מבואר
שבוד העומר ברשות הרבים ויש לביבותו חולה אגדר והמקיפה
אותו באופן שמקודעתה הבור עד החוליה יש עשרה טפחים, אבל
עומדר הבור תוך ארבעה טפחים לרשות הייחיד, מותר למלא מטה
דרך חלון הנמצא ברשות הייחיד ולהיבטו לחוץ הרשות נוקן פסק
הישע לעיל ס'ק י"א, וכל שן' שמהר לעשו כן אם הבור
בנוצאת חוץ בחצר וחציו ברשות הרבים.

אם נבנה הבית מאיר (ס'ק י"א) הבא את דברי הריטביה (עירובין צט,
ב דיה אמר רב הונא) שהקשה, כיצד מותר לдолות מבור שברשות
הרכבים, והוא כן שיש ובוט לבכים שם הריהם אסורים עלינו נוכמו באג
הסמור לרשות הרבים שבני ממשמשים בו, שאסור לבעל
האג לטלטל מהחצר לגם מבואר בשושע עליל ס'ק י"א סי' סי' א). ותויר,
שלבי השות הרבים אסור לדלות מהbor אלא אם כי ישו מביבו מהחיצה
בכוהה עשרה [שאו] וובלו לדלות מהbor ולהזיה את הדלי שטיך ליבור
תוך המוחיצות, ובוין שלא עשו כן, הידחט מלוקם את עצם כלל
שבותה השמה לבב מי שחילנו סטן לבור. לפלי דברי הריטביה כתוב
הבית מאיר (שכ'), שכל הדלת לדלת מבור העומר ברשות הרבים זה
רק באופן שאין בני רשות הרבים יובילו להשתמש בו, אבל אם מותר
לهم להשתמש בו ויש מהচיצות סביבו אסור לדלות מבור וה לשוטו
מושום איסור היצרות. ככלומה, שבBOR העומר ברשות הרבים ואין מהחיצה
סביר הבור, אין לדין כלפי בעל החצר אלא מחלכות הגנתה, וכל שאי
מי איסור היצראה אין לאסרו מושום איסור היצירות, שהרי אין לו שום
אדם דוחין בז].

וכאפק שסבירו נמצאו בין חצר שערכה לבין חצר של ערבה, כתוב
בשורות תורות ש' (ח'יא סי' תרטו) ועל פ' דברי הריטביה הניל'ן
שבני החצר שלא עזרה טילוק את עצם מולדות מהbor בכל

ס' ז' ס'ק א) שוגם לרעת רשיי איי בעל החצרה איסורי עליה,
משום שלענין דירה איט תלוי בקיין מנון אלא בהשתמשות ביריה,
ובשתמשותם של בני הבתים קבוע והשתמשם של בעלי החצרה עראי
וחשב כמו שתשנויותם של בז הבית בנחת ובעל החצרה בקשת,
שנותים את המקרים למי שהמשיכו בנחת.

וזהו האיר החזריא (עמ' סי' ק' ס'ק ז') באופנים שונים של דירה לאל
בעילם מומי אסורה או איסטר, יסוד הוברים הווא, שבמקומות שיש
לאחד בה שימוש של דירה חצר וגןן שהרשות פותחה לבתיה, ולחבירו
האה שימוש גרווע מצד עצם השימוש שאינו משמש תמייש דירה,
בגון לאחסן עצים, או מעד צורר השימוש שהוא יוצר קשה מאשר
ליראשון, בגון שימושם על ידי שלשול או זרקה, הרוי הריהה נחשבה
רשותה של זה שימושם בה בדוחות של חצר, והבירות אינו אונור על
את המקרים. וופרט את המקרים:

א. כשהבעליכ אונור משמשם ביריה, או שימושם שם לעציב או תנן
ושאיו שימוש של דירת החצר, או בשלשול או ביריה ושהוא שימוש
קשה), ושען שביתו פתוח לדירה ומשתמש שם בנחת, גם בראש
און בעילוב אונור את הריהה, ובגיל, וראה בח'יא י' סי' ק' ס'ק ז'
ו מיה נכל בשימושי חצר).

ב. בשתבעלים אונור משמשם כלל והשכן משמשם שם לעציב ותבן או
בשלשלול או זרקה, לרשיי הבעלים אונור על השכן, ולהו אונור אונור

חולבות שבט סימן שעו שעו

כיאורים ומוסיפים

והחצר בינוין, ורק בני עלה אחת עשו גומא בחצר

כהה ^(ב), מותר מותר לבני שני העליות לשפר מימייהם לחצר, ומותר מותר רק לבני העלה שעשוי גומא לשפר מים. במוען כן מתבאר באיזה אופן מותר לשפר את המים.

[משניב ס'ק א] סנוק לה גגurd עלייה ^(ג).

(2) פירוש, שמה שהתרו לבני העליה לשפר מים לגומא, הוא דוקא בשагומא סמוכה לעליה ואינה רוחקה ממנה, וכפי שתתברר לחלק ביהיל דיה ואחת. [ואינו דומה למה שнтבאר בשושע לעיל (ס'ק עט ס'א) שאין הבדל בין עשו את הגומא בחצר].

[משניב ס'ק ג] אפלו חוף הנטף להדריא ^(ד).

(3) פירוש, מאחר שעירבו כולם יודה, מותר לבני שני העליות לשפר מימייהם לתוך גומא אחת בחצר, אף שהגומא סמוכה רק לעליה אחת, שכן עירבו יחד, מותר להם להוציא מים שעשו בדירות לחצר.

שעה צ' ס'ק ב]

ונשתם לזה עין בפינן שנז במלגה ברורה עצי'ק-קפן ח'.

(4) שם כתוב, שמי שעשה בחצרו גומא שהוא מוחזק סattiים מים, יכול לשפר לטוכה כל מה שירצה, מושם שחכמים תיקנו לעשות גומא משום היכר שלא יציאה להוציא לרשות הרבים, וכיון שעשה הוכר יכול לשפר שם כמו שירצה, אף שבודאי הדברים יוצאו לחוץ. והוא הדין בגין בשנייהם עירבו יחד והשוביב לאחר, מותר להם לשפר בנהה שירצו, שכן יש להם גומא בחצרם לא ישפכו לרשות הרבים.

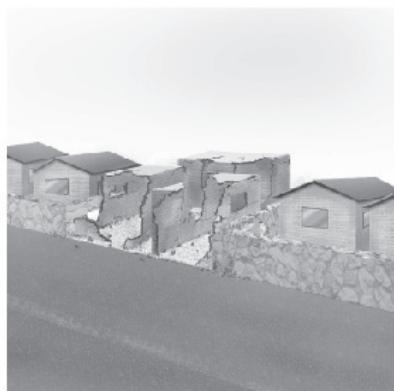
[משניב ס'ק ד] ומוני בישיש מפרקת לפני כל עלה ועלווה.

(5) להבנת הענין יש להזכיר. ששנינו במסנה (עירובין ב', א) שרך אלו שעשו גומא מותרים. ונאמר על בר בגמרא (שם פט, א): "אמור רבא, לא שנו אלא שלא עירבו, אבל עירבו מותרים, וכי לא עירבו מאי עבמא לא. אמר רבashi, גוזדה רילמא אורי לאפרקי ממאן דרבאים להתרם". ומברא שגס כשל עירבו, מימן לבני העלה שעשוי את הגומא מותר לשפר את גומא בחצר. והטור והשע"י המשך במילואים עמוד 29

[משניב ס'ק כא]

ומגעת שפי ראנשע לשני החזרות ^(ה).

כהה ^(ו) (22)

[משניב ס'ק כב]

רמולציא מרשותו לרשות השקבין שלא עבר עקד' ^(ז).

(23) והחוירא דקשה (אויח' סי' צ' ס'ק ח), שלא חל שם חוץ על החזאה עד שתצא מהתנתק, ואם בן החזאה אינה נחשכת ככלוב שעשו בדירות, וכל שלא שבת בבית אין אסור להוציאו מחצר לחצר, ונשאר בצעיג.

סימן שעז

דין שני עליות זו בוגר זו הפתוחות לחצר

[שו"ע ס'א]
שתי עליות זו

(1) הקדמה

פסק חשייע לעיל (ס'ק שם סי' א ובמשניב שם ס'ק א), שמי שיש לו הצר שגורלה ד' על ד' אמות, מותר לו לשפר את גומאיו לחצר זה, אף אם המים יוצאים לאחר מנק מהחצר לרשות הרבים, בזאת שאין מוחשברו לך. אבל אם החצר קטנה מד' על ד' אמות, אסור לשפר בה את מימייו. יטעם הווילוק, כיון שישירו חזיל שבחצר שגדלה ד' אמות על ד' אמות נבלעות סattiים מים שהיה במוות המים הנזרכת לשימוש אדם ליום מובליל לנוף את קרקע החצר, וכן אין להוציא שמא לשפר את מימי זיהיא ברשות הרבים. אבל אם אין בחצר ד' על ד' אמות, יש להוציא לשפר מים מרשות הדירה לרשות הרבים, בזאת שאין רוחה לטfn את חצירה.

ומיימן, אם עשה בחצר גומא שמחזק סattiים מים מותר לשפר שם. בזאת שהמים נשפבים לגומא ואינם מונפים את החצר, וכן אין לחוש שמא לשפר לרשות הרבים, גם אם לבסוף יצאו המים מכוותו לרשות הרבים הרוי זה מותר, בזאת שאין מוחשברו לך.

בזמן זה מתבאר מה הדין אפילו שיש בחצר שתי עליות ובכל עלה הוו כמה דיוירטם] שפתוחות כל אחת למופסת

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁעָרָה

רמן באר המולח

ח דשנויות
מאתביזט בר דוד
שלשליל, ורשות
שנירעם היה טן גההות
פרק עד טהרכות
שנהם

א כשנה ערכוין פ"ח
ב שם גנכרא צ"ט
ג מוקפות וקראייש
شب(*) (וברט)
ה קדומים בגמאל נתקבאר
הנזכר בפ"ג

שעוז דין שמי עליות זו פג'ר זו הפתוחות להצאר, ובו סעיף אחר:

א *(שמי עלילות) ספתיתו לאץאר זו בוגר זו. (8) *וְאַתָּה גַּמְעָא בְּסָצָר (ב) בְּגִי לְשָׁפֵךְ בְּחֶצֶר שָׁאֵין בְּהָ אַרְבָּע אַמּוֹת מִינִיחָה וּהַשְׁנִיה לֹא עֲשָׂתָה. בְּאָס עֲרָבוֹ יְמִין, שְׁתִיכְוֹן מִתְרוֹת (א) לְשָׁפֵךְ מִימִין, וְאֵם לֹא עֲרָבוֹ חַד (ד) *וְקַחְתָּ עֲרָבָה לְעַצְמָה וְרַשְׁנִיה לֹא עֲרָבָה בְּלָל, זֶה שְׁלָא אַרְבָּה (ה) אַסְוָה (ו) וְשַׁעֲרָבָה מִתְרוֹת, יְכֻלֵּד (ז) שְׁלָא תְּשַׁפֵּךְ לְהַדְרִיא בְּגַמְעָא, אַזָּא תְּשַׁפֵּךְ בְּעַלְיָה וְהַם יְוֹרְדִים לְגַמְעָא) הַנְּהָה (ח) דְּכַה בְּחֶצֶר שָׁאֵיה מִעֲרְבָת שְׁרִי (ט). וְהֵוָה הַדָּן אֵם בְּחֶצֶר *יוֹתֵר מַקְבָּע אַמְנוֹן (ט)

באר היטוב

טענה ב: (7) מה שכתב בפיה: (ב) ואסורהם. הינו למכותה; ובידיעתך, גורל קבוד הבהירות: (ב) עצמתך גגא. עין מה שכתב על זה החז' בארכן:

באור הלכה

ד (ב) דשות שניות שלולות ב'. ענן לעיל סימן שני קופיע ב' במשנה ברורה דכרי שמקוב מושב ביזה-פה היא מינר לכל אסף לברור, ורק קומות כחפירה שזטפתה שהזטפה נופלת שם כמה של שגיקם, ולגון אסף, (כט) בזטפתה גראשווי לשותה קשיפין שלא ערבית עקרוזין, אך לא גם מוקום כמאתבב כמה שנק לשלונם, מחר (כד) וענן לאצל סימן שני. דשם מבادر בהג'ה בסיסיך ג' פטטי הדיניות, וגם ראות שכך ולא ערבית, בידיעבד מחר לבנותו, ואגדול כבוד הברהו:

(א) ואחת עשופה גאה וכור. פסוק (ה) לה נגיד עליה²⁴: (ב) קרי לשבך בחר שואין בה וכור. דבchar בנה אסורה לשפך פיס כסעון בנה גאה לה, ובכלי בסיכון שם פסען א. עץ עץ. ובכניס בחר ארבע אמות, עץ בסוף כסעון בעכיה ובקמה שכתובנו שם: (ג) לשבך מריםיקן. אפללו (ד) תוחך נגמוא לך²⁵: (ד) וגדתת ערבה וכור. אורה עשופה דגמא עם כל שענינה הדברים אזהלה פעוליה. (ט) ומפני שיש מר讚ת (ז) לשביך כל צליד וועליה²⁶, וכוכבי דכל לזרבוספה דרכ פתח קצעליה ומיטה יזרדי לחצר: (ח) אסורה. אפללו (ט) אם עשפה כרבנן גאה נוכל שן לבי מיד זיאוין כקמבר בשילא עשפה גאמאן. ולא מחייב שאסורה להוזיא קצלי עס נושא פcin רגע קשר עד גמקה או לדודיא לא ערבה, אלא אפללו לשפוך כבימה, שילך ספיקים מעצמו למראותם ומשבור רעד למשה גמ'cin אסורה, דמיון שנא ינוח על כל קלול ביתו עללא טרפּ מפני השופכין, ייטלטל הכליל עם השיפכין להמרפסת להיזיא, והלא היא משתפת לכל דורי העלה ולא ערבי בזינוקים: (ו) ושערקה מתרת. ובלבך עשפה גאמאן, וגביל, אקל בלא גמא, ואפללו אקל בלא גמא, אסורה לשפוך בביבה או למראות שערקה גאים לך²⁷, גמ'cin אסורה, דמיון שונן לאלה קול החר שלא יעניך מהשופכין דרכ הילכטן לאלא, פין שהשופכין רוחקה מפה, וויזיא כל היפות עס השופכין להזיא כדי לשפך שיחיש לקלול החר שלא יעניך מהשופכין דרכ הילכטן לאלא, פין שהשופכין רוחקה מפה, וויזיא כל היפות עס השופכין להזיא כדי לשפך להזרא גאמאן, וזה הכל לא ערבי דבר: (ז) שלא חשבך להזרא בגאנא. דה קחץ קשיך לשלינעם והב לא ערבי דבר: (ח) דבhor בחר שואין וגו. רוזחה למיר, ארי-על-גב דה קחץ שהגנא בה שוך לשנדים ודברים זורקים שם בגאנא²⁸: (ט) דשנידם מזרים וכור. הנה לשפיך גם על ספראות ושירוד לחצר. ומפני בשרבי כל אשר לעצמי, ולא כושין שייציא הכליל עם הרים להזיא לשפיך בחר, דמיון שיש בחחצר שעור ארבע אמות, בשעור שהייה רחוב בנה ראוי שוביל המים במקומו ולא תחקלקל החצר: (ט) ואין

משנה ברורה

לשניהם. כוון שהיא רוחבה משניהן, ואין לשניהם בך תשים שמייש אם צליידי וריקה צאורה ורף מחרבות הפסומות לה, אך אם אוקרים זה על זה: (א) בגיד **פְּשָׁמִים**. רוחה לומה. שערת הקשה בגד ארך יני הנקראות (ט) ומבעת שמי ואישך לבני חקצ'גין⁽²⁾; (בב) אסונה לשנייהן. לפי (ט) שיש לשנייהן תשים נונה פטוך לחולן עליידי שלשול ואוקרים זה על זה. ואך-על-גב דרישיות הפסומות פרצאות לאקמצעי נאוצר. לא אתקמו רגע במקום שאין לו השמייש גמורה שיזה אסורה לשום פריזן ורשון⁽³⁾.

ד (ב) רשות שניות שופטת בז. ען ייגע סיינט שוה פער יג אסאך זברו, וויך קומס נחפירה שומטה שהחצואן נוכלת שם קה ארב עפרזריך, אכל אם גם מקום דמלשכ קה שיך לאשיקם, מפער

שער הצלב

אינטראקציית: (1)

